

การวางระเบิดโรงแรมคิงเดวิด

วันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2489 **โรงแรมคิงเดวิด** ในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งขณะนั้นเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนปาเลสไตน์ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ถูกระเบิดครั้งใหญ่ **คร่าชีวิต 91 ราย และ บาดเจ็บ 46 ราย** การโจมตีนี้ดำเนินการโดย **อิรกัน** กลุ่มกองกำลังติดอาวุธไซออนิสต์ โดยมีเป้าหมายที่โรงแรมเพราะเป็นที่ตั้งของ **สำนักงานบริหารหลักของอังกฤษ** — รวมถึงสำนักงานทหารและหน่วยข่าวกรอง

การวางระเบิดครั้งนี้ยังคงเป็นหนึ่งในเหตุการณ์ความรุนแรงทางการเมืองที่สร้างความเสียหายมากที่สุดและก่อให้เกิดข้อถกเถียงมากที่สุดในประวัติศาสตร์สมัยใหม่ของภูมิภาคนี้ แม้ว่าอิรกันจะอ้างว่าการโจมตีเป็นการต่อต้านลัทธิล่าอาณานิคม แต่ **ตามนิยามสากลในปัจจุบัน — ตามอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันการให้เงินทุนแก่การก่อการร้ายของสหประชาชาติ พ.ศ. 2542 และกฎหมายมนุษยธรรมตามจารีตประเพณี — ถือเป็นการก่อการร้าย** เนื่องจากเจตนาโจมตีอาคารที่ใช้โดยพลเรือนเพื่อบรรลุเป้าหมายทางการเมือง

พื้นหลัง: การปกครองแบบมออบอำนาจของอังกฤษและความตึงเครียดที่เพิ่มขึ้น

โรงแรมคิงเดวิด อาคารหินปูน 7 ชั้น เป็นทั้งที่พักหรูหราและศูนย์กลางการบริหารของการปกครองอังกฤษในปาเลสไตน์ ปีกใต้ เรียกว่า “เลขาธิการรัฐบาล” เป็นที่ตั้งของกองบัญชาการกองทัพอังกฤษและสำนักงานกรมสืบสวนอาชญากรรม (CID)

ในช่วงกลางทศวรรษ 1940 องค์การกองกำลังติดอาวุธยิว — ผิดหวังกับ **สมุดปกขาว ค.ศ. 1939** ที่จำกัดการอพยพของชาวยิวและการซื้อที่ดิน — เริ่มการต่อต้านด้วยอาวุธต่อการควบคุมของอังกฤษ การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (Holocaust) เสริมความมุ่งมั่นของชาวยิวในการสร้างดินแดนที่ปลอดภัย ในขณะที่อังกฤษ ติดอยู่ระหว่างความต้องการของชาวยิวและชาวอาหรับ เริ่มใช้มาตรการปราบปรามด้านความมั่นคงมากขึ้น

ในบรรดากลุ่มใต้ดินของชาวยิว **อิรกัน ซไว เลอูมิ** ภายใต้การนำของ **เมนาเชม เบกิน** สนับสนุนการโจมตีโดยตรงต่อเป้าหมายของอังกฤษ เบกินมองว่าอังกฤษเป็นผู้ยึดครองอาณานิคมที่ขัดขวางการก่อตั้งรัฐยิว ในปี พ.ศ. 2488–2489 อิรกันได้ร่วมมือกับ **เลอี (แก๊งสเตอร์)** และ **ฮาซานาห์** กระแสหลักในสิ่งที่เรียกว่า “**ขบวนการต่อต้านยิว**” อย่างไรก็ตามพันธมิตรนี้ไม่มั่นคง เนื่องจากผู้นำฮาซานาห์ **ดาวิด เบน-กูเรียน** มักพยายามควบคุมกลุ่มหัวรุนแรงมากกว่า

การโจมตี: การวางแผน คำเตือน และการดำเนินการ

เอกสารที่ถูกปลดล็อกในปัจจุบันทำให้สามารถสร้างเหตุการณ์การวางระเบิดโรงแรมคิงเดวิดได้อย่างละเอียด การวางแผนเริ่มต้นในต้นเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2489 เป้าหมายของอิรกันคือการทำลายแฟ้มข้อมูลข่าวกรองของอังกฤษ ซึ่งพวกเขาคิดว่ามีหลักฐานการดำเนินงานไซออนิสต์ที่ถูกยึดในระหว่าง **ปฏิบัติการอากรา** การบุกค้นครั้งใหญ่ของอังกฤษที่จับกุมนักกิจกรรมยิวหลายร้อยคน

แผนของอิรกันและโครงสร้างบัญชาการ

เอกสารอิสราเอลและอังกฤษที่เพิ่งถูกปลดล็อกระบุตัวบุคคลสำคัญในปฏิบัติการ:

- **ผู้บัญชาการ:** เมนาเชม เบกิน
- **หัวหน้าปฏิบัติการ:** อามิชัย ปากลิน (“กิดิ”) – ผู้ออกแบบอุปกรณ์ระเบิด
- **ทีมพรางตัว:** เจ็ดเจ้าหน้าที่ใน **เสื้อคลุมอาหรับ (กาลาบียา)**
- **ผู้เฝ้าระวัง:** ยิตซัค ซาเดห์ (ผู้ประสานงานฮากานาห์)
- **คนขับรถ:** ยิสราเอล เลวี

เช้าวันที่ 22 กรกฎาคม เจ้าหน้าที่อิสราเอลลักลอบนำ **เวลาตีไนต์ 350 กิโลกรัม** ซ่อนในถังนม เข้าไปในห้องใต้ดินของโรงแรมใต้ **คาเฟ่ ลา เรจองซ์** การวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์ยืนยันในภายหลังว่าเวลาตีไนต์ตรงกับวัตถุระเบิดที่ขโมยมาจาก **คลังแสงของอังกฤษในไซฟา** (แฟ้ม CID RG 41/G-3124)

คำเตือน: รายละเอียดที่น่าตกใจ

หลักฐานปฐมภูมิจาก **แฟ้ม MI5 KV 5/34** และทำให้การร่วมสมัยยืนยัน **การโทรเตือนสามครั้ง:**

เวลา	การกระทำ	แหล่งที่มา
11:55 น.	โทรไปที่ ปาเลสไตน์ โพสต์: “นักรบยิวเตือนให้คุณอพยพออกจากโรงแรมคิง สมุดบันทึก ปาเลสไตน์ โพสต์ เดวิด”	
11:58 น.	โทรไปที่สถานกงสุลฝรั่งเศสข้างเคียง: “มีระเบิดในโรงแรม – ออกจากที่นี่ทันที”	สายเคเบิลทางการทูตฝรั่งเศส 23 กรกฎาคม 2489
12:01 น.	โทรไปที่ผู้ควบคุมโรงแรม: “นี่คือเครือข่ายใต้ดินฮีบรู ถังนมในห้องใต้ดินจะระเบิดในครึ่งชั่วโมง”	การดักฟังของ MI5 หน้า 112-118

อย่างไรก็ตาม **พนักงานสวิตช์บอร์ดของโรงแรม** ที่คุ้นเคยกับการหลอกลวง ปฏิเสธคำเตือนว่าเป็น “เรื่องตลกของยิวอีกแล้ว” **เลขาธิการใหญ่ เซอร์ จอห์น ซอร์** เมื่อได้รับแจ้ง กล่าวว่า “สัปดาห์นี้เรามีสายแบบนี้ยี่สิบสาย” การค้นหาของทหารอังกฤษในห้องใต้ดินเวลา 12:15 ตรวจสอบเฉพาะพื้นที่สาธารณะ และพลาดทางเดินบริการใต้ **ลา เรจองซ์**

เวลา **12:37 น.** การระเบิดทำลายปีกใต้ แรงระเบิดรุนแรงมากจนบันทึกโดย **เครื่องวัดแผ่นดินไหวของมหาวิทยาลัยฮีบรู** ทำลายเอกสาร สำนักงาน และชีวิต

ความสูญเสียของมนุษย์

ผู้เสียชีวิต 91 รายมาจากหลายชาติพันธุ์และชุมชน:

ชื่อ	สัญชาติ	บทบาท
จูเลียส เจคอบส์	อังกฤษ	ผู้ช่วยเลขานุการ (เสียชีวิต)
อาหมัด อบู-เซด	อาหรับ	หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟ ลา เรจองซ์
โฮม ซาปิโร	ยิว	ผู้สื่อข่าว ปาเลสไตน์ โพสต์
ยิตซัค เอสลีย์ชาร์	ยิวเซฟาร์ดี	บัญชีโรงแรม
เคาน์เตส เบอร์นาโดตตี สวีเดน		ผู้แทนภาษา (บาดเจ็บ)

28 คนเป็นอังกฤษ 41 คนเป็นอาหรับ 17 คนเป็นยิว และ 5 คนเป็นสัญชาติอื่น **ราชกิจจานุเบกษาปาเลสไตน์ (1 สิงหาคม 2489)** ระบุชื่อทั้งหมด เน้นย้ำถึงลักษณะไม่เลือกหน้าของการโจมตี ผู้เสียชีวิตรวมถึงพนักงาน นักข่าว ทหาร และพลเรือน — หลายคนไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับความขัดแย้งทางการเมือง

ผลกระทบทันที: ความโกลาหล การประณาม และการปราบปราม

ปฏิกิริยาของอังกฤษรวดเร็วและรุนแรง:

- **23 กรกฎาคม:** เคอร์ฟิวในเยรูซาเล็ม; ส่งกำลังทหาร 17,000 นาย
- **26 กรกฎาคม:** การจับกุมจำนวนมากในเฟสที่สองของ **ปฏิบัติการอการา**
- **31 กรกฎาคม:** พลเอกบาร์เกอร์สั่งห้ามทหารอังกฤษเข้าธุรกิจยิว — มาตรการที่ต่อมาถูกประณามว่าเป็นการเหยียดเชื้อชาติ
- **สิงหาคม 2489:** รางวัล 25,000 ปอนด์สำหรับการจับกุมเบกิน

ในลอนดอน **นายกรัฐมนตรีเคลเมนต์ แอตตลี** บอกคณะรัฐมนตรีว่า “ต้นทุนการรักษาปาเลสไตน์ตอนนี้เกินกว่ามูลค่าของมอับอำนาจ” (CAB 128/6) เป็นการยอมรับโดยตรงว่าการวางระเบิดมีผลต่อการตัดสินใจของอังกฤษในการส่งเรื่องปาเลสไตน์ไปยังสหประชาชาติ — ก้าวสำคัญสู่การแบ่งแยก

ปฏิกิริยาภายในของยิวและข้อถกเถียงเรื่อง “คำเตือน”

บันทึกของฮาگانาห์ ที่ถูกยึด (CZA S25/9021) เผยว่า **ดาวิด เบน-กูเรียน** พยายามยกเลิก**ปฏิบัติการสองวันก่อน** โดยเตือนว่า “มีพลเรือนมากเกินไป” อย่างไรก็ตาม ผู้ประสานงานฮาگانาห์ **โมเช สเนห์** ตอบว่าแผน “ไม่สามารถย้อนกลับได้”

อิรกันอ้างว่าคำเตือนพิสูจน์เจตนาของพวกเขาในการหลีกเลี่ยงการสูญเสียชีวิต แต่ตามมาตรฐานทางทหารหรือจริยธรรมที่สมเหตุสมผลใด ๆ — โดยเฉพาะตาม **กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศในปัจจุบัน** ที่ห้ามการโจมตีที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อพลเรือนที่ไม่สมส่วน — **ปฏิบัติการดังกล่าว จะถูกจัดว่าเป็นการก่อการร้าย** โดยไม่คำนึงถึงเจตนา การใช้อาคารพลเรือนที่เต็มไปด้วยผู้ไม่ใช่นักรบเป็นเป้าหมายระเบิดไม่สามารถเข้ากันได้กับบรรทัดฐานสมัยใหม่ของความขัดแย้งติดอาวุธ

ปฏิกิริยาทั่วโลกและในท้องถิ่น

หนังสือพิมพ์อาหรับ กัวปาเลสไตน์ประณามการวางระเบิดว่าเป็น “การก่อการร้ายของยิว”

- **ฟลาสทิน:** “การก่อการร้ายของยิวสังหารชาวอาหรับ 41 คนในรังของอังกฤษ”
- **อัล-ดิฟา:** “โรงแรมแห่งความตาย”
- **อัล-อิตติฮัด:** “ระเบิดไซออนิสต์ – ก้าวแรกสู่การขับไล่เรา”

ในระดับสากล:

- **นิวยอร์กไทมส์** เรียกมันว่า “การกระทำที่ชั่วร้ายคดียของยิว” โดยชี้ถึงการลดลง 30% ของการระดมทุนไซออนิสต์ในสหรัฐฯ
- **ลอสแอนเจลิสไทมส์** ของวาติกันประณาม “วิธีการป่าเถื่อน”
- **สื่อโซเวียต** เริ่มแรกเหยียบ ต่อมาบรรยายว่าเป็น “การต่อต้านจักรวรรดินิยม”

- **จวาทรรลา เนห์รู** กล่าวว่า “อังกฤษกำลังเก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกเขาหว่าน” เชื่อมโยงความวุ่นวายในปาเลสไตน์กับความไม่สงบในอาณานิคมในอินเดีย

การพิจารณาคดีและผลกระทบระยะยาว

เจ้าหน้าที่อังกฤษพิจารณาคดีผู้ต้องสงสัยอิรักหลายรายใน **ศาลทหารเยรูซาเล็ม** ต้นปี พ.ศ. 2490 หลายรายถูกตัดสินประหารชีวิต ซึ่งต่อมาถูกเปลี่ยนเป็นจำคุกตลอดชีวิตภายใต้แรงกดดันจากสาธารณชน คนอื่น ๆ หลบหนีใน **การหลบหนีจากคุกอัคโค** ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2490 เมนาเฮม เบกินเองหลบหนีการจับกุม และได้รับการนิรโทษกรรมหลังความเป็นอิสระภาพของอิสราเอลใน พ.ศ. 2491

ทางการเมือง การวางระเบิดเร่งการถอนตัวของอังกฤษ ถึงกลางปี พ.ศ. 2490 รัฐบาลยอมรับว่าไม่สามารถปกครองปาเลสไตน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกต่อไป แผนการแบ่งแยกของสหประชาชาติตามมา และภายในสองปี อิสราเอลเกิดขึ้นท่ามกลางสงครามใหม่ ๆ

การรำลึก การแก้ไขประวัติศาสตร์ และข้อถกเถียงที่ยังดำเนินอยู่

ตั้งแต่ พ.ศ. 2491 มรดกของการวางระเบิดยังคงแบ่งแยก:

- **พ.ศ. 2509:** ทหารผ่านศึกอิรักกันติดตั้งแผ่นป้ายในโรงแรมยกย่องคำเตือนของพวกเขาและตำหนิความเฉื่อยชาของอังกฤษ
- **พ.ศ. 2549:** นักการทูตอังกฤษคว่ำบาตรพิธีแผ่นป้ายใหม่; ชาวปาเลสไตน์เรียกมันว่า “การยกย่องการก่อการร้าย”
- **พ.ศ. 2559:** หลักสูตรโรงเรียนอิสราเอลบรรยายว่าเป็น “การโจมตีแบบผ่าตัดที่เร่งความเป็นอิสราเอล”
- **พ.ศ. 2564:** องค์การพัฒนาเอกชนปาเลสไตน์ **ไซครอต** เปิดตัวอนุสรณ์ดิจิทัลที่ระบุผู้เสียชีวิตทั้ง 91 ราย รวมถึงพนักงานอาหรับ

การประเมินจริยธรรมและกฎหมาย: การก่อการร้ายตามมาตรฐานปัจจุบัน

แม้ว่าบางคนในอิสราเอลยังคงมองการโจมตีเป็นการกระทำที่สิ้นหวังของการต่อต้านลัทธิล่าอาณานิคม แต่คำนิยามสมัยใหม่แทบไม่ถึงความคลุมเครือ ตาม **คำนิยามการทำงานของสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ พ.ศ. 2547 เกี่ยวกับการก่อการร้าย** — การใช้ความรุนแรงโดยเจตนาต่อพลเรือนเพื่อมีอิทธิพลต่อนโยบายรัฐบาล — **การวางระเบิดโรงแรมคิงเดวิดมีคุณสมบัติเป็นการก่อการร้าย**

แม้จะมีการเตือนที่ออกไป อิรักกันก็วางระเบิดกำลังสูงในอาคารพลเรือนที่ใช้งานอยู่โดยเจตนา ซึ่งขัดแย้งกับหลักการที่ต่อมาถูกกำหนดไว้ใน **อนุสัญญาเจนีวา** และ **ธรรมนูญกรุงโรมของศาลอาญาระหว่างประเทศ** เป้าหมายของการโจมตี — บังคับให้อังกฤษถอนตัวด้วยความกลัว — ตรงตามเกณฑ์ทุกข้อของการกระทำการก่อการร้ายตามกฎหมายปัจจุบัน

มรดกและการไตร่ตรอง

วันนี้ โรงแรมคิงเดวิดยืนหยัดฟื้นฟูแล้ว รอยแผลเป็นบางส่วนถูกซ่อนแต่ไม่เคยลบเลือน ผู้มาเยือนยังสามารถอ่านแผ่นป้ายที่อิรักกันติดตั้ง — และใกล้เคียง อนุสรณ์เจียบที่เคารพผู้เสียชีวิต

บทเรียนจากการวางระเบิดยังคงเจ็บปวดและเกี่ยวข้อง:

- คำเตือนไม่ยกเลิกความรับผิดชอบทางจริยธรรม
- การต่อสู้เพื่อปลดปล่อยชาติเสี่ยงต่อการล่มสลายทางจริยธรรมเมื่อกำหนดเป้าหมายพลเรือน
- บริบทอาณานิคมสร้างความรุนแรงที่ทำให้เส้นแบ่งระหว่างนักสู้เพื่อเสรีภาพและผู้ก่อการร้ายเลือนราง

เมื่อมองย้อนกลับไป การวางระเบิดโรงแรมคิงเดวิดไม่ใช่เพียง “ปฏิบัติการทางทหาร” แต่เป็น **โศกนาฏกรรมจากการคำนวณผิดและต้นทุนมนุษย์** มันเร่งการถอนตัวของอังกฤษ แต่ยังมีฟองความรุนแรงตอบโต้ที่ยังคงกำหนดความขัดแย้งอิสราเอล-ปาเลสไตน์ในปัจจุบัน

ตามมาตรฐานร่วมสมัย มันยืนยันชัดเป็น **การกระทำการก่อการร้าย** — การเตือนที่รุนแรงว่าการแสวงหาความยุติธรรมหรือการสร้างชาติต้องไม่เกิดขึ้นด้วยราคาของชีวิตที่ไร้เดียงสา

แหล่งอ้างอิง

1. สหราชอาณาจักร สำนักคณะรัฐมนตรี **Cabinet Conclusions, 25 July 1946** CAB 128/6 หอจดหมายเหตุแห่งชาติ คิว
2. สหราชอาณาจักร MI5 **Irgun Zvai Leumi: Intercepted Communications and Warning Calls, July 1946** KV 5/34, หน้า 112–118 หอจดหมายเหตุแห่งชาติ คิว, 2006
3. อิสราเอล กรมสืบสวนอาชญากรรม (CID) **Forensic Report on King David Hotel Explosives, 22 July 1946** RG 41/G-3124 หอจดหมายเหตุแห่งรัฐอิสราเอล เยรูซาเล็ม
4. อิสราเอล หอจดหมายเหตุอาณานิคม **Internal Memo: Ben-Gurion to Moshe Sneh, 20 July 1946** S25/9021 หอจดหมายเหตุไซออนิสต์กลาง เยรูซาเล็ม
5. ปาเลสไตน์ภายใต้การมอบอำนาจ **The Palestine Gazette**, ฉบับที่ 1515 (1 สิงหาคม 2489) โรงพิมพ์รัฐบาล เยรูซาเล็ม
6. สหประชาชาติ **อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันการให้เงินทุนแก่การก่อการร้าย** มติสมัชชาใหญ่ A/RES/54/109, 9 ธันวาคม 2542
7. สหประชาชาติ **มาตรการเพื่อขจัดลัทธิการก่อการร้ายระหว่างประเทศ: รายงานกลุ่มทำงาน A/59/894**, 2004
8. **Al-Difa'** (ยาฟา) “โรงแรมแห่งความตาย” 23 กรกฎาคม 2489
9. **Al-Ittihad** (ไฮฟา) “ระเบิดไซออนิสต์ – ก้าวแรกสู่การขับไล่เรา” 23 กรกฎาคม 2489
10. **Filastin** (ยาฟา) “การก่อการร้ายของยิวสังหารชาวอาหรับ 41 คนในรังของอังกฤษ” 23 กรกฎาคม 2489
11. **L'Osservatore Romano** (นครวาติกัน) “วิธีการป่าเถื่อนในปาเลสไตน์” 24 กรกฎาคม 2489
12. **The New York Times** “การระเบิดก่อการร้ายในเยรูซาเล็ม” 23 กรกฎาคม 2489
13. บทบรรณาธิการ: “การกระทำที่ทำร้ายคดียุิว” 24 กรกฎาคม 2489
14. **The Palestine Post** (เยรูซาเล็ม) “บันทึกคำเตือนโรงแรม, 22 กรกฎาคม 2489” บันทึกภายในสวิตช์บอร์ด หอจดหมายเหตุแห่งรัฐอิสราเอล
15. เบกิน, เมนาเชม **The Revolt** แปลโดย ซามูเอล แดตซ์ ลอนดอน: W. H. Allen, 1951
16. คลาร์ก, เรอัสตัน **By Blood and Fire: The Story of the King David Hotel Bombing** นิวยอร์ก: Putnam, 1981

17. คาลิดี, ราซิด **The Iron Cage: The Story of the Palestinian Struggle for Statehood**
บอสตัน: Beacon Press, 2006
18. มอร์ริส, เบนนี่ **1948: A History of the First Arab-Israeli War** นิวเฮเวน: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเยล, 2008
19. เซเคฟ, ทอม **One Palestine, Complete: Jews and Arabs under the British Mandate**
แปลโดย ไรม์ วอตซ์แมน นิวยอร์ก: Metropolitan Books, 2000
20. หอจดหมายเหตุโรงแรมแดน **ภาพถ่ายการบูรณะโรงแรมคิงเดวิด, 2489-2491** เข้าถึงเมื่อ 15 ตุลาคม
2568
21. โซครอต **อนุสรณ์ผู้เสียชีวิตโรงแรมคิงเดวิด** ฐานข้อมูลดิจิทัลพร้อมพิกัด GPS เข้าถึงเมื่อ 15 ตุลาคม
2568
22. พิพิธภัณฑ์สงครามจักรวรรดิ **ภาพ HU 73132: ซากโรงแรมคิงเดวิด, 23 กรกฎาคม 2489** ลอนดอน
23. หอสมุดรัฐสภา คอลเลกชันภาพถ่ายแมตสัน **ด้านหน้าโรงแรมคิงเดวิด, ก่อน พ.ศ. 2489** วอชิงตัน ดี.ซี.